

HODINÁŘ - 2. ČÁST

Byl to zvuk, ne takový jednotlivý, byla to spíše změt zvuků, co v lidech vyvolávala křeč v prstech. Začal se neohrabaně ohánět kolem sebe. Jeho prsty projela ohromná bolest a zatínat je v pěst nepomáhalo. Rychle se rozběhl do domu, kde našel ve skřínce v třetím šuplíku něco, co mělo připomínat sluchátka. Sluchátka nevypadala vábně, ale svůj účel plnila velice dobře. Po nasazení neslyšel absolutně nic. Koukal mlčky na stojící hodiny. Sledoval minutovou ručičku obíhající ciferník. Za nějakou dobu si sluchátka sundal. Nepříjemný zvuk, který mu před tím působil tolik bolesti, utichl. Pouze z dálky se ozývalo nějaké pískání, jež se ale také pomalu tlumilo. Pískání nebylo zrovna příjemné, ale oproti předchozímu zvuku působilo daleko příjemněji. Zaslechl nad sebou, jak někdo rychle schází ze schodů. Budíček už zase splnil svůj úkol, společnost se dala do pohybu.

Teprve teď a tady nám začíná příběh, příběh o člověku, který si vůbec neuvědomuje, že někdy ponese takové břímě a takovou zodpovědnost za svůj život. Ten člověk je středního vzrůstu, s tmavými hustými vlasy, co mu každé ráno stojí na všechny strany. Češe je z paměti, aniž by se podíval do zrcadla. Náš člověk nepochází z bohaté rodiny. Není ani synem lorda, ale bylo mu dáno dobrého vzdělání, jež se lidem jeho postavení nedostalo. On chtěl vědět... tedy být. V tuto dobu je mu patnáct let. Má manželku a s ní krásné dítě, blondatého chlapečka. Povolání si vybral zcela náhodně. Jednou okolo sedmého roku života na něj vypadla ve starém, chatrném domě knížka. Nevypadala nějak zvláštně, dalo by se říci, že byla spíše v žalostném stavu. Jen jedna věc na ní působila zajímavě. Měla na sobě zdobný nápis „Hodiny a jejich čas“. Neměl ani chvíli nad tím přemýšlet, vyrušil ho přitom jiný kluk, který pořvával, že už chce vypadnout ven z domu toho buržoalisty. Ochotně odložil knížku, aniž by se ohlédl. Teprve večer mu došlo, co viděl.

S.A.W.C.D